

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 6^{ον}/19^{ον} Δεκεμβρίου 2020, έωρτάσθη ή μνήμη τοῦ έν άγίοις Πατρός ήμών Νικολάου Αρχιεπισκόπου Μύρων τής Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ υπό τοῦ Πατριαρχείου.

Η Έκκλησία κατά τήν έορτήν ταύτην άναμνησκει τόν Άγιον Νικόλαον ώς τόν Έράρχη Μύρων τής Λυκίας, «κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, έγκρατείας διδάσκαλον», άποκτήσαντα «τῇ ταπεινώσει τά ύψηλά, τῇ πτωχεία τά πλούσια», βοηθήσαντα πτωχούς, ένδεείς, φυλακισμένους, θαλασσοποροῦντας, όρφανούς καί ύποστηρίξαντα τό όμοούσιον τοῦ Υίοῦ μετά τοῦ Πατρός εἰς τήν Α΄ Οίκουμενικήν Σύνοδον τής Νικαίας τό 325 μ.Χ.

Η έορτή αύτη έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου:

Α΄. Εἰς τήν Ίεράν αὐτοῦ Μονήν, συνεχιζομένην τῷ Πατριαρχείῳ δι' Έσπερινοῦ άφ' Έσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ήσυχίου, συλλειτουργοῦντος τοῦ Αρχιμανδρίτου Νεκταρίου Γέροντος Καμαράση, τοῦ Αρχιμανδρίτου Μακαρίου καί τοῦ έπιστάτου τής Μονῆς Αρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλουσῶν μοναζουσῶν τοῦ Πατριαρχείου καί συμμετεχόντων έν προσευχῇ μοναχῶν καί λαϊκῶν πιστῶν τής Έλληνικῆς Παροικίας καί τοῦ Άραβοφώνου Ποιμνίου.

Διαρκούσης τής θείας Λειτουργίας έπεσκέφθη τήν Ίεράν Μονήν ή Α.Θ.Μ. ό Πατήρ ήμών καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά Πατέρων Άγιοταφιτῶν

Τήν Αρχιερατικήν Συνοδείαν καί τό έκκλησίασμα έδεξιώθη ό Έπιστάτης Αρχιδιάκονος π. Μᾶρκος.

Β΄. Εἰς τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Νικολάου Μπετζάλλας.

Εἰς τόν μεγαλοπρεπή Ίερόν Ναόν τής πόλεως Μπετζάλλας έωρτάσθη ή έορτή πανηγυρικῶς υπό τῶν Ίερέων τής ένορίας ταύτης μόνον, οὐχί δέ καί έκ τοῦ Πατριαρχείου, λόγω τῶν μέτρων καταπολεμήσεως κατά τοῦ covid 19 καί παρά ταῦτα οἱ πιστοί συνέτρεξαν πανδήμως, διότι ή έορτή τοῦ Αγίου εἶναι έορτή πολιούχου τής πόλεως, ό δέ Μακαριώτατος άπέστειλε τό κάτωθι ποιμαντικόν μήνυμα:

«Προστάτης θερμότατος τής Έκκλησίας Χριστοῦ, έδείχθης Νικόλαε τά τῶν αίρέσεων διδάγματα ἄθεα λύων σύν παρρησία· καί κανῶν άνεδείχθης, πᾶσιν Όρθοδοξίας, ύπέρ πάντων πρεσβεύων, τῶν έφεπομένων σου θείαις διδασκαλίαις καί εἰσηγήσεσι», άναφωνεῖ ό ύμνωδός τής Έκκλησίας.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Η πάνσεμνος μνήμη τοῦ έν άγίοις Πατρός ήμών Νικολάου Αρχιεπισκόπου Μύρων τής Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ συνήγαγε πάντας ήμᾶς έν τῷ έπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ, ἵνα εύχαριστιακῶς εύχαριστήσωμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ήμῶν καί τιμήσωμεν τόν δοξάσαντα

Αὐτόν ἅγιον Ἱεράρχην Αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἐγεννήθη εἰς Πάταρα τῆς Λυκίας καί διεκρίθη διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου αὐτοῦ, τὴν μεγάλην ποιμαντικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν καί ἰδίως τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ τῷ 325, ἔνθα κατήσχυνε τὴν ληρώδη διδασκαλίαν τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀρείου.

Ἀκούων εἰς τοὺς Δαυϊτικούς λόγους «ζητήσατε τὸν Κύριον καὶ κραταιωθήσεσθε, ζητήσατε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ διὰ παντός. Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον», (Ψαλμ. 104, 3-4), ὁ Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος μετὰ ζέοντος πόθου παρεκάλεσε τὸν Θεόν, ὁ Ὅποῖος ἐκραταίωσε αὐτόν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὸ κατοικῆσαι τὸν Χριστόν διὰ τῆς πίστεως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ (Ἐφ΄. 3, 16-17). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἐκλεκτός Νικόλαος κατέστησεν ἑαυτὸν Ναόν «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι», (Ἐφ. 2,22) κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον.

Ἐποικοδομηθεὶς ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν (Ἐφ. 2,20) τοὔτέστιν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεοπέσιος Νικόλαος ἀντέστη σθεναρῶς κατὰ τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων, κηρύττων μετὰ παρρησίας τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Τούτου ἔνεκεν συνελήφθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ «πληγαῖς καὶ στρεβλώσεσι παρ' αὐτῶν ὑποβληθεὶς, τῇ εἰρκτῇ ἐναπορρίπτεται μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν. Τοῦ δέ μεγάλου καὶ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου τὴν Βασιλείαν τῶν Ρωμαίων ἀναλαμβανομένου ἀφίενται οἱ κατάκλειστοι τῶν δεσμῶν· μεθ' ὧν καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ἀφεθείς τὰ Μύρα κατέλαβεν, ἔνθα «διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν τὴν ἀρχιερωσύνην ἐδέξατο», ὡς μαρτυρεῖ ὁ Συναξαριστὴς αὐτοῦ.

Ἡ εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῶν Μύρων τῆς Λυκίας ἀνάρρησις τοῦ Πατρός ἡμῶν Νικολάου ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἀναπτυχθεῖσα ποιμαντικὴ καὶ φιланθρωπικὴ δραστηριότης αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου κατέστησαν αὐτόν «λύχνον καίόμενον καὶ φαίνοντα», (Ἰωάν. 5,35) κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου προτροπὴν «ἔστωσαν ὑμῖν αἱ ὁσφύες περιεζωσμέναι καὶ οἱ λύχνοι καίόμενοι», (Λουκ. 12,35). Τοῦτο ἀκριβῶς διατυπώνει καὶ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ, βοῶν καὶ λέγων: «Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλὴ· τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον· ὁ θεῖος τῆς θειοτάτης, ἱερωσύνης κανὼν ὁ ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος· πυρσός ὁ τῆς νίκης ἐπιφερόμενος ὄνομα· ὁ δεομένοις συμπαθὴς ἐπικλόμενος· ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι· ρύστης ὁ ἐτοιμότατος, φρουρός ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τελοῦσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου· Χριστόν καταπέμψαι παμμακάριστε δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἐπίσκοπος Νικόλαος ἀνεδείχθη ὁ θεῖος ἐκ θειοτάτης ἱερωσύνης κανὼν καὶ ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος». Κατάρθωσε δέ τοῦτο ὁ πνευματοφόρος Νικόλαος ἐνστερνιζόμενος τὰς συμβουλὰς τοῦ Θεοῦ Παύλου πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον, λέγοντα: «συγκακοπάθησον τῷ Εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγία, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰώνιων, φανερωθεῖσαν δέ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δέ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου», (Β΄ Τιμ. 1,8-10).

Αὐτὴν ταύτην τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐφανερώθη ἡ χάρις καὶ ἡ σωτηρία διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποῖος κατήργησε μὲν τὸν θάνατον, ἔφερεν εἰς τὸ φῶς τὴν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν μέ τὸ

κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐδίδασκε ὁ τῆς «νίκης πυρός», Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μιμητὴς τοῦ θείου Παύλου κατὰ τὸ παράγγελμα αὐτοῦ: «μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ», (Α΄ Κορ 11,1).

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σήμερον διὰ τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς, ἵνα «σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων σκιρτήσωμεν ἐόρτια καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου. Καί τοῦτο διότι, ὡς λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, «τόπος τῆς ἄνω οὐρανόθεν χαρᾶς καὶ ἡ νῦν ἐστὶν ἐορτὴ εἰς ἣν ἐρχόμεθα «μετὰ ψαλμῶν καὶ ᾠδῶν πνευματικῶν».

Με ἄλλα λόγια, ἡ ἐορτὴ μνήμης τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου μᾶς ὑπομιμνήσκει τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27). Τοῦτέστιν βαπτισθέντες ἐπὶ τῇ πίστει εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ. Συναποθάνομεν μετ' Αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐνεκρώθη ὁ ἐν ἡμῖν παλαιὸς ἄνθρωπος. Ὅπως δὲ ὁ Χριστὸς ἀποθανὼν ἀνέστη, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς κολυμβήθρας νεοὶ ἄνθρωποι, ἵνα πλέον περιπατήσωμεν «ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6, 3-4), ἐπιδεικνύοντες βίον ἐξ ὁλοκλήρου συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ὡς λέγει ὁ ψαλμωδός: «Τὸ δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβούμενους αὐτόν καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσιν τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοι τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς», (Ψαλμ. 102, 15-16).

Δεῦτε οὖν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸν λειτουργὸν τοῦ Κυρίου ἅγιον Νικόλαον ἱκετεύσωμεν, ἵνα μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ ἐκ τῶν ἁγίων αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ Ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας ἐνανθρωπίσαντι καὶ ἐνσαρκωθέντι, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων τὴν μνήμην αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τοῦ ὑμνωδοῦ βοήσωμεν: «Βηθλεέμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη· τό Σπήλαιον δεχέσθω, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιά παρέδραμε· καὶ θεὸς ἀνθρώποις, ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τό πρόσλημμα. Διὸ Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ, κράζοντες· Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τό γένος ἡμῶν».

Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα, ἀπηλλαγμένα τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς